

Julius Nord

Var/hur/när, Härnösands konsthall, till 13 februari

Vad har hundar, höbalar och stökiga soffbord gemensamt? Jo, de finns avbildade i den utställning som just nu hänger i det lilla galleriet på Härnösands konsthalls entréplan. Konstnären Julius Nord verkar ha arbetat lite slumpmässigt med motiven. Ungefär hälften av målningarna föreställer människor vars ansikten vi aldrig får se. De är antingen bortvända eller utsuddade. Andra bilder kan vara helt abstrakta och bara föreställa några cirklar.

Målningarna tycks färgkoordinerade. Samma bruna, rosa och grå kulörer återkommer och håller ihop utställningen stilmässigt. Julius Nord är också väldigt konsekvent i sitt charmigt slabbiga uttryck. Men tematiskt spretar det rejält och en del av målningarna känns lite som inlämningsuppgifter. En bild av tre citroner mot en schackrutig bakgrund påminner mig om det förråd som finns på många konstskolor, där avgående elever lämnar kvar sina mindre lyckade verk. En naken kropp som skymtas i en av bilderna för direkt tankarna till krokiövningar.

Det jag verkligen tycker om i Julius Nords målningar är det repetitiva, särskilt när det går att tolka in någon slags mening eller budskap i bilderna. En diptyk visar tjugotvå huvuden som alla har samma form men olika färg och opacitet. Vissa är helt genomskinliga eller övermålade så att de bara skymtas genom det övre färgskiktet. En annan målning visar en kö av människor stöpta i exakt samma form. Här går kanske att ana någon slags samhällskritik. En av de bilder som jag tycker allra bäst om föreställer en person som står vänd från betraktaren bredvid en blekare kopia av sig själv. Upprepningen av former och plattheten i målningarna påminner om den schablonteknik som används flitigt inom gatukonsten. Julius Nord har också medvetet refererat till graffitin i sina målningar genom att låta färgen rinna.

Utställningens styrka ligger alltså i människobilderna. Där finns något bortom det rent dekorativa, där finns tankar. Även diptyken som föreställer samma hund sedd från olika vinklar känns psykologisk, undersökande. Detta undersökande kan vara både Julius Nords styrka och hans svaghet. I de värsta fallen kan bilderna kännas som tomma övningar, ett planlöst skissande utan egen vilja att förmedla något till betraktaren. I de bästa finns det en stor poetisk potential som gör mig övertygad om att vi kommer att få se mer av Julius Nord.

Text och foto: Alveola Ämting
Volym 2016-02-01

